

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-555/20)

(2021/C 19/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012⁽¹⁾;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy 2020/1057 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności tej dyrektywy w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczególne w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz. Urz. UE L 249 z 31.7.2020, str. 49), a także o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, na wypadek uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że zaskarżone przepisy dyrektywy (UE) 2020/1057 nie mogą zostać oddzielone od reszty tej dyrektywy bez zmiany jej istoty, Rzeczpospolita Polska wnosi o stwierdzenie nieważności dyrektywy (UE) 2020/1057 w całości.

Rzeczpospolita Polska podnosi przeciwko przepisom art. 1 ust. 3, 4, 6 i 7 dyrektywy (UE) 2020/1057 następujące zarzuty:

- 1) zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust 4 TUE), poprzez ustalenie nieodpowiednich kryteriów zastosowania przepisów dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE do przewozów transportowych;
- 2) zarzut naruszenia art. 91 ust. 2 TFUE, poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia ich wpływu na jakość życia i poziom zatrudnienia w pewnych regionach, jak również na funkcjonowanie infrastruktury transportowej;
- 3) zarzut naruszenia art. 94 TFUE poprzez przyjęcie środków bez uwzględnienia sytuacji ekonomicznej przewoźników;
- 4) zarzut naruszenia art. 11 TFUE i art. 37 Karty praw podstawowych UE poprzez nieuwzględnienie wymogów ochrony środowiska.

Z kolei przeciwko przepisowi art. 9 ust. 1 dyrektywy (UE) 2020/1057 Rzeczpospolita Polska podnosi zarzuty naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TFUE), zasady pewności prawa i art. 94 TFUE poprzez określenie zbyt krótkiego okresu implementacji tej dyrektywy.

Rzeczpospolita Polska twierdzi w szczególności, że skarżone przepisy naruszają zasadę proporcjonalności. Ze względu na przyjęcie nieodpowiednich kryteriów decydujących o tym, do których kierowców znajdują zastosowanie przepisy dyrektyw 96/71/WE i 2014/67/UE, na przewoźników nałożone zostały nadmierne obciążenia, które wywrą negatywny wpływ nie tylko na sytuację poszczególnych przedsiębiorców, rynek usług transportowych, ale również na środowisko. Negatywne skutki skarżonych przepisów odczuwają w szczególności przedsiębiorcy z państw położonych poza centrum Unii Europejskiej. Jednocześnie przyjęte rozwiązania nie znajdują obiektywnego uzasadnienia w świetle sytuacji kierowców. Nie odzwierciedlają one również specyficznego charakteru regulowanych usług.

(¹) Dz. U. 2020, L 249, s. 49.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 28 października 2020 r. – SIA Rodl & Partner / Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-562/20)

(2021/C 19/43)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Rodl & Partner

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 (¹) w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepisy te i) zobowiązują automatycznie zewnętrznego dostawcę usług księgowych do podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta na tej podstawie, iż klient jest organizacją pozarządową, a osoba upoważniona i zatrudniona przez klienta jest obywatelem państwa trzeciego o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku Federacji Rosyjskiej, posiadającym pozwolenie na pobyt na Łotwie oraz ii) zobowiązują automatycznie do przypisania temu klientowi wyższego stopnia ryzyka?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy wskazaną wykładnię art. 18 ust. 1 i 3 dyrektywy 2015/849 można uznać za proporcjonalną, a tym samym za zgodną z art. 5 ust. 4 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej?
- 3) Czy art. 18 dyrektywy 2015/849 w związku z pkt 3 lit. b) załącznika III do dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on automatyczny obowiązek podjęcia wzmocnionych środków należytej staranności wobec klienta we wszystkich przypadkach, gdy partner handlowy klienta, ale nie sam klient, jest w jakiś sposób powiązany z państwem trzecim o wysokim ryzyku korupcji, w tym przypadku z Federacją Rosyjską?
- 4) Czy art. 13 ust. 1 lit. c) i d) dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on, iż podmiot zobowiązany podejmując w stosunku do klienta środki należytej staranności powinien uzyskać od klienta kopię umowy zawartej pomiędzy klientem a osobą trzecią, a zatem, że zbadanie tej umowy na miejscu jest niewystarczające?